

Коментар. Није искључено да је баш тај блесак супернове звезде из 1054. год. (који је био видљив чак и дању!), изазвао експлозију религиозног фанатизма у XI в, што је већто искористио Хилдебранд у пропагандистичке сврхе. Подсетимо се да је баш 1053-1054 год. почела "нова ера" (и раскол цркве).

Хронолошким померањем уназад за 720 година (тј. за разлику двају померања: 1053 године и 333 године) добијамо поклапање Хилдебранда и Василија Великог (Великог Цара). Имамо 1053-720=333, тј. добијамо годину "рођења Василија Великог". Можда то објашњава паралелизам, који је открио Морозов, између легенди о Исусу Христосу и легенди о Василију Великом. Дакле, није искључено да је познати Хилдебранд "оригинал", ако не свих, а оно у сваком случају основних легенди о Исусу и о Василију. Указаћемо на додатне чињенице које изједначавају "биографије" Хилдебранда и Василија. У легендама о Василију Великом најважнију улогу има његова борба против императора Валента ("нечастивог") (в. одељак 11). У XI в. аналог (и оригинал) те борбе је позната опозиција Хилдебранда и Хајнриха (посебно "сцена у Каноси" 1077. год.). Већ смо навели да је Василије "заплашио Валента" и, у извесном смислу, сломио га. У XI в. у тренутку кулминације те борбе, Григорије VII екскомуницира Хајнриха (император Рима, као и Валент). "Екскомуникација, на коју је Григорије осудио моћног хришћанског монарха, одјекнула је по целом свету као заглушујући удар грома. Никада пре екскомуникација није произвела тако јак утисак" [41, т. 4, стр. 162]. Хајнрих је на коленима морао да моли за опроштај. "Три дана је несрећни краљ у одећи покајника стајао пред унутрашњим вратима замка, молећи да му их отворе" [41, т. 4, стр. 168]. "Та монахова победа без крви изненађује више од свих победа Александрових..." [41, т. 4, стр. 167]. Касније се Хајнрих осветио Григорију за своје понижење.

Подсетимо се да је традиционална хронологија основана баш унутар римске цркве. Нова црква, која се појавила после раскола 1054. год. ("обновитељска, нова црква") је, природно, у неким својим хроникама почела да годину 1054. (или 1053.) сматра за почетак "нове ере" и да је повезује с реформатором Хилдебрандом. Зато у многим средњовековним документима датум "од Р.Х." може да се рачуна од 1053. године и то треба узимати у обзир при њиховом датирању. Друга (данас прихваћена) верзија за "почетак нове ере" узима нулту годину ("Исус Христос"). Коначно, могућа је и трећа верзија за избор почетка одбројавања; то је 333. год. - "рођење Василија Великог". Зато није искључено да се неки, данас познати, средњовековни документи, са, например, датумом "1200 година од Господовог Оваплоћења" односе, не на 1200. годину (како се данас мисли), него на 1533. годину (1200+333). Иста ствар можда важи и за документа која се данас сматрају за касносредњовековна. Тврђење "Дионисија Малог" (Дионисија Петавијуса?) о томе да се "Р.Х." десило 560 година пре њега, тачно одговара нашој новој хронологији; наиме, Григорије VII Хилдебранд "рођен је" 1053. год. као политички делатник епохе, а фактички је рођен око 1020. год., тј отприлике 560 година пре Дионисија Петавијуса (1583-1652).